

ΠΟΠΑΪ

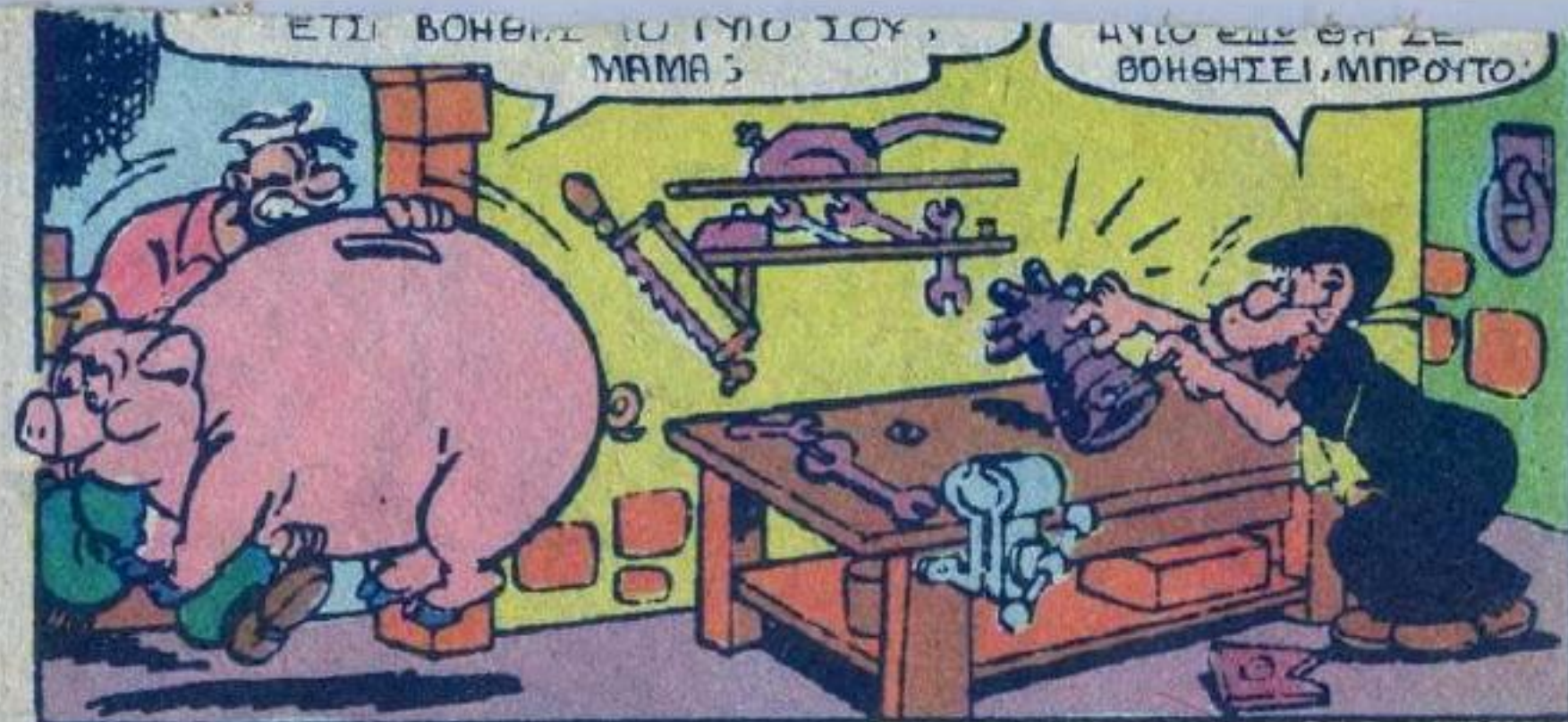

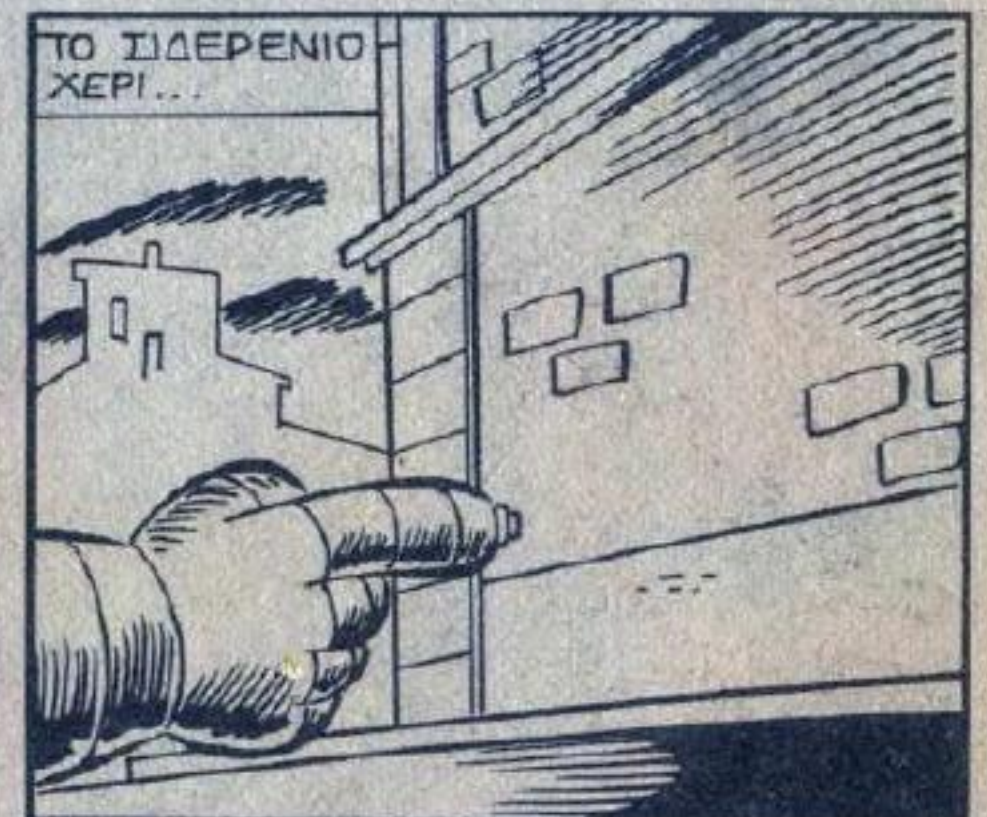

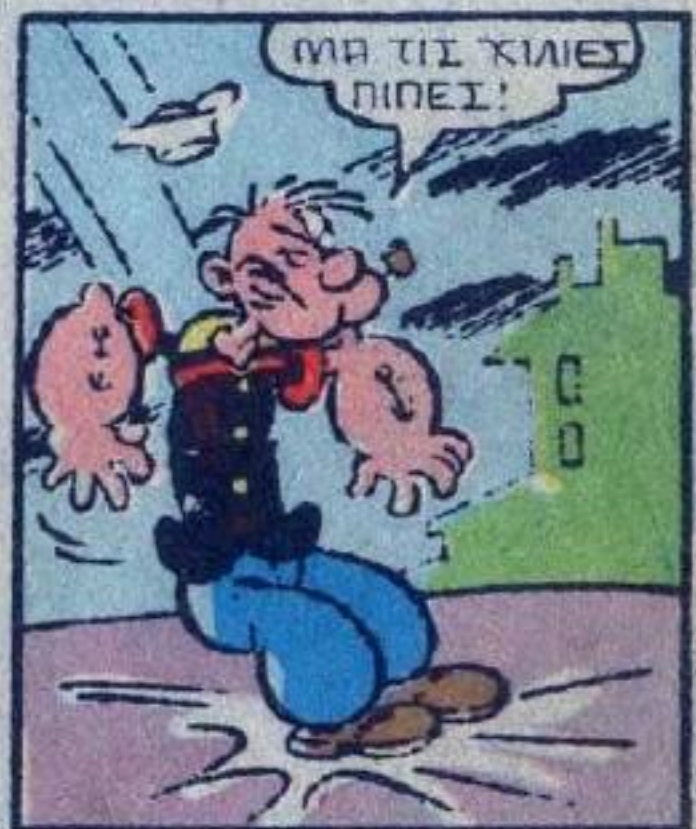
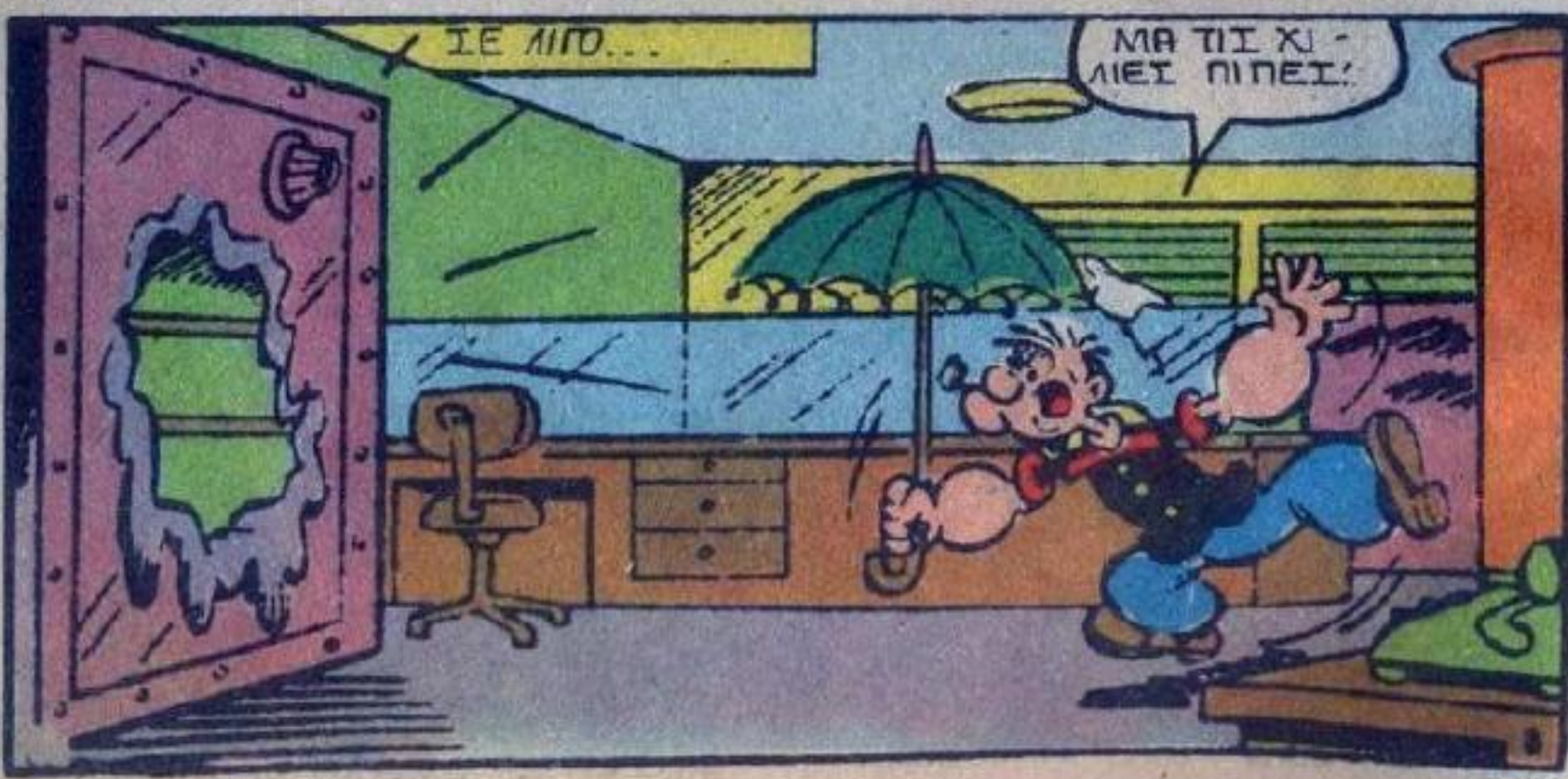
ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ !

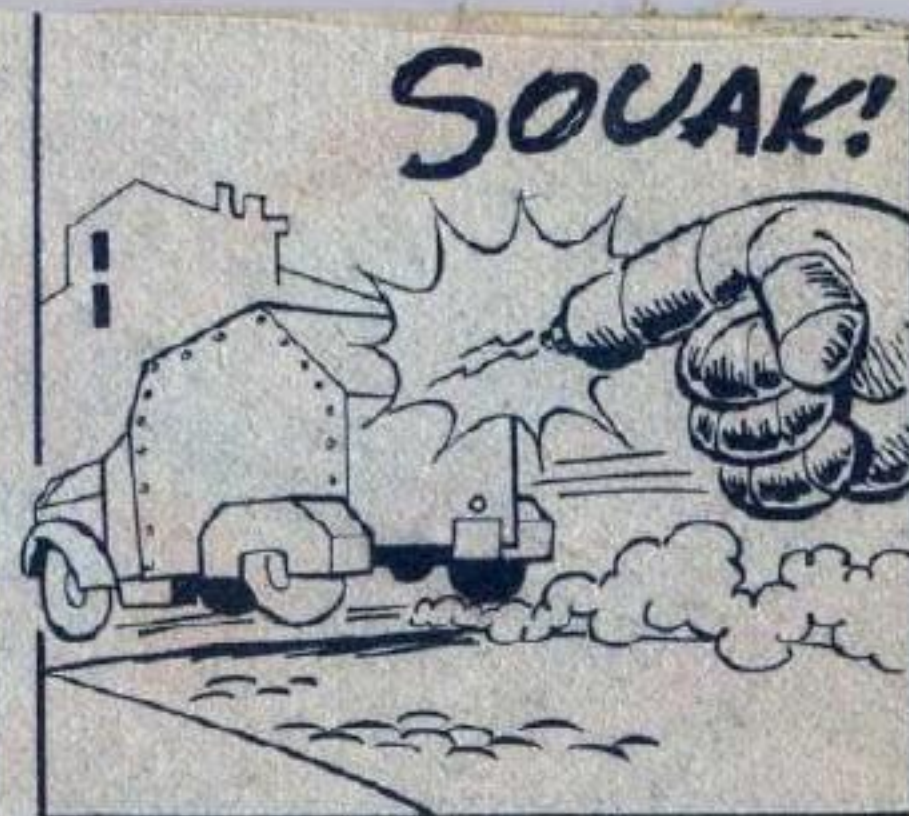

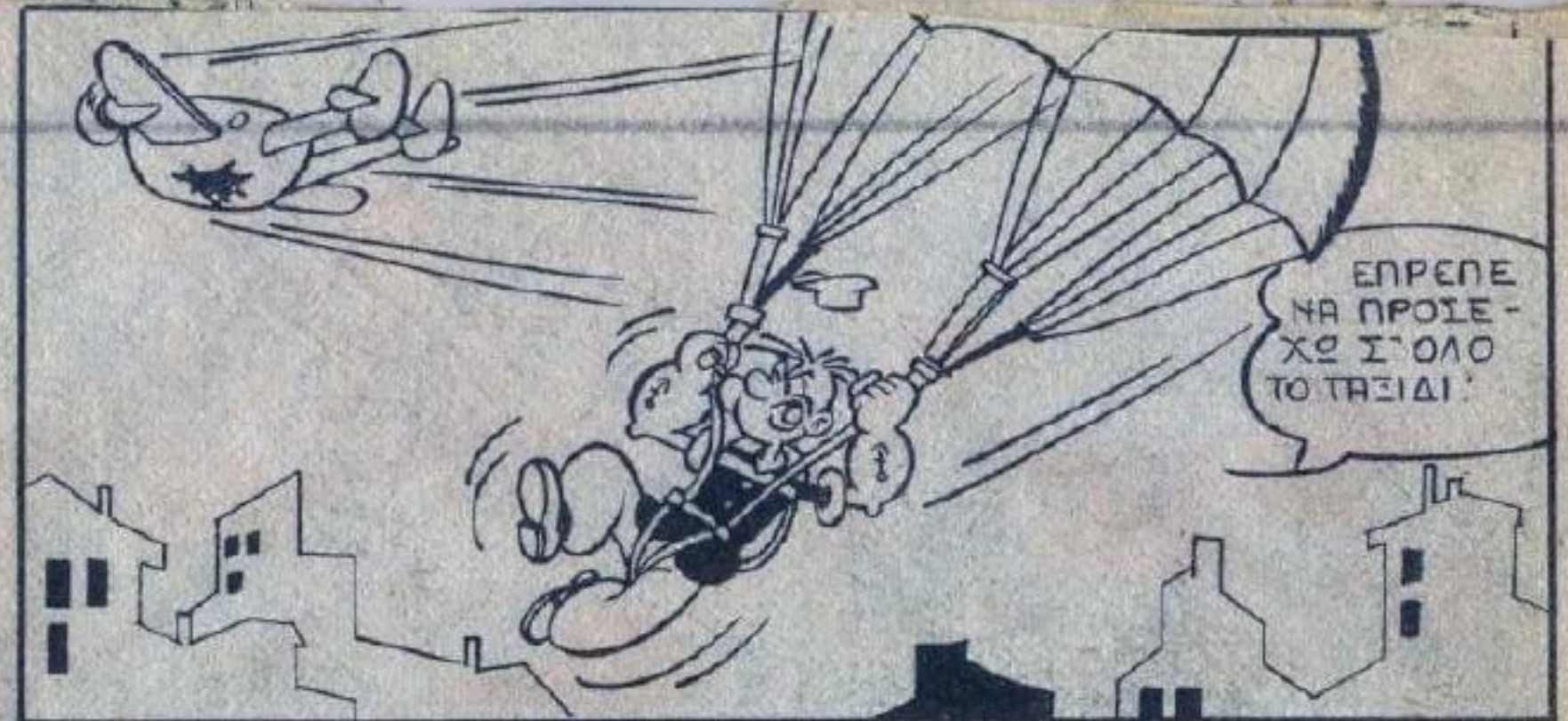

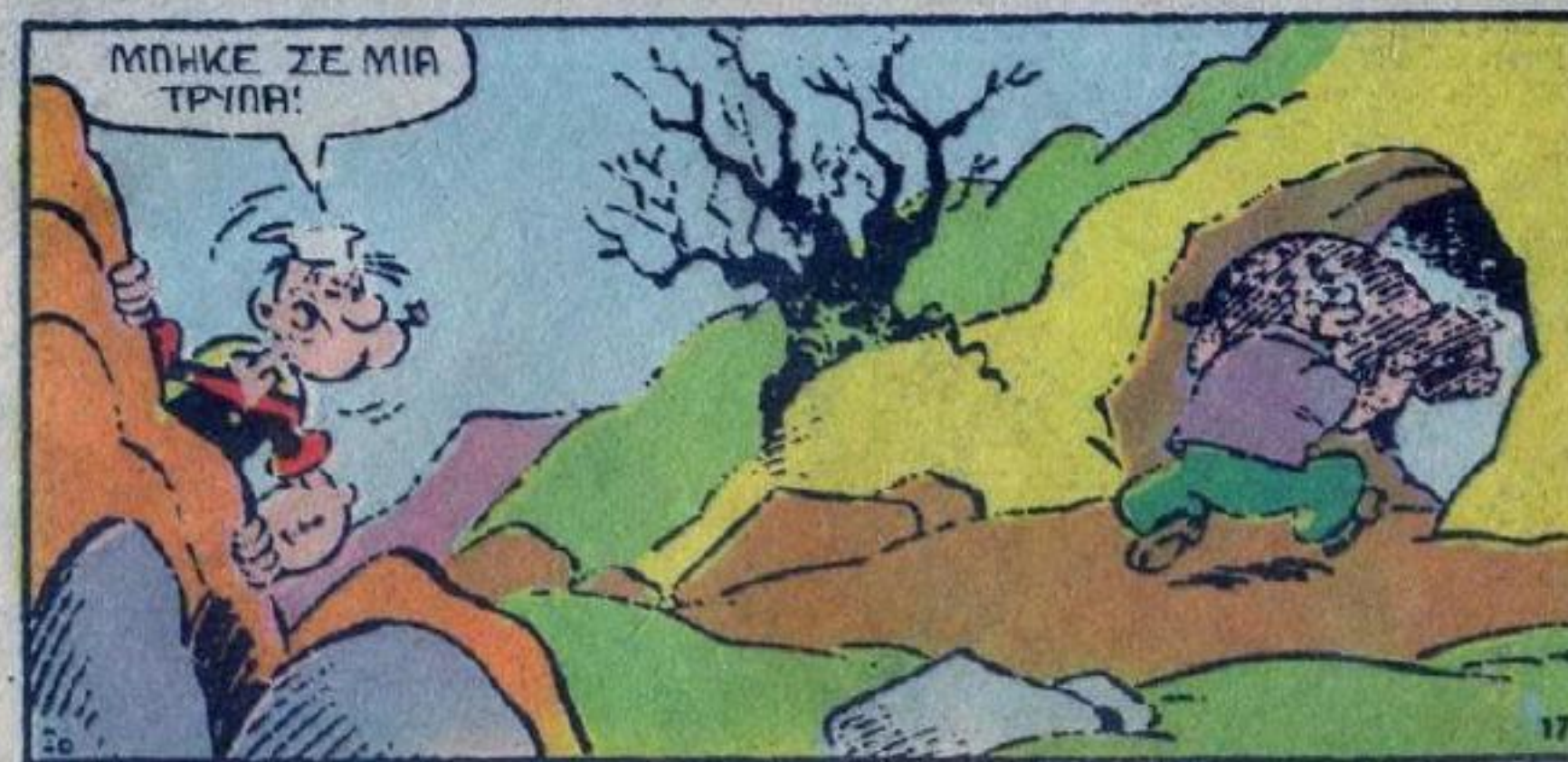

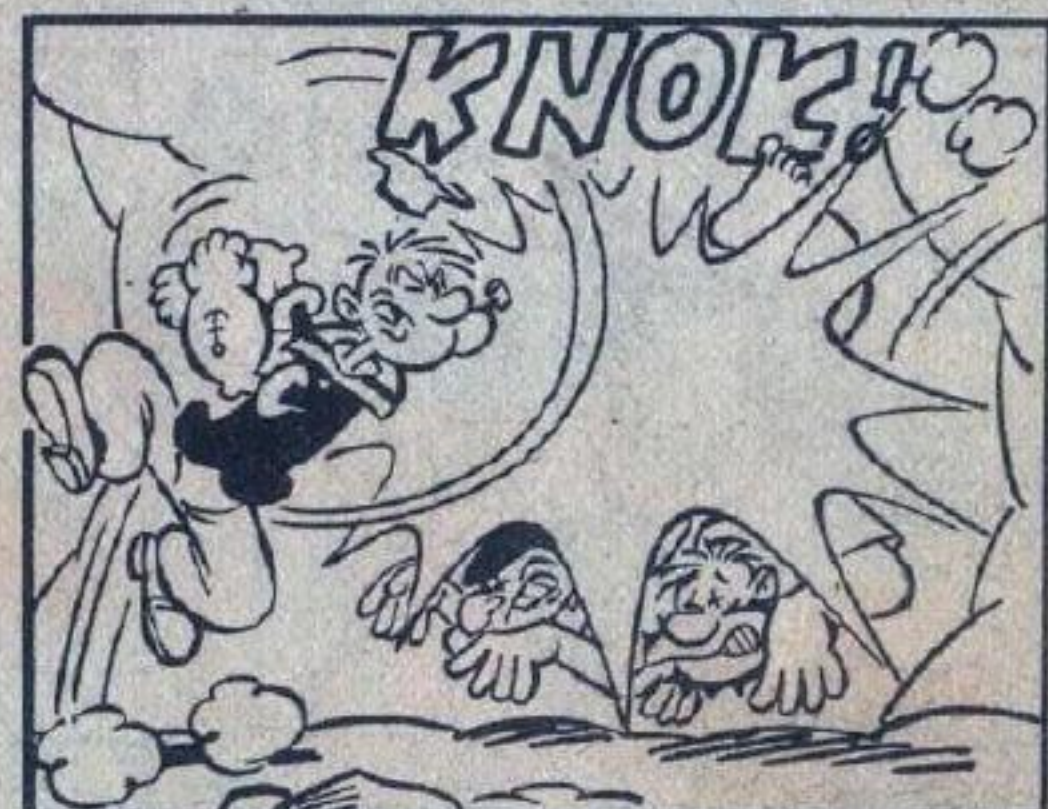

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΣΤΕΡΙΣΤΕΙΣ ΠΟΤΕ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΣΥ!

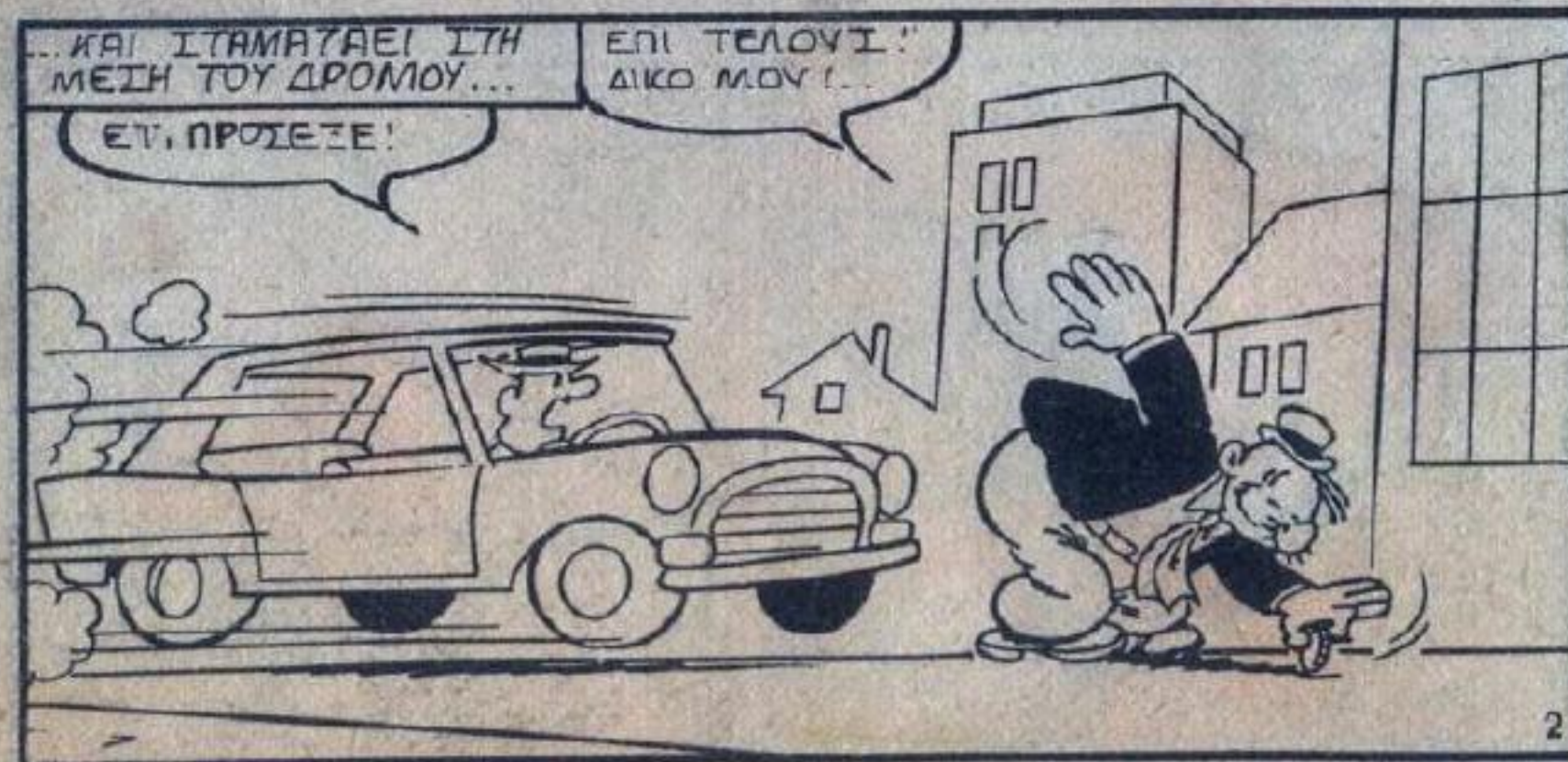
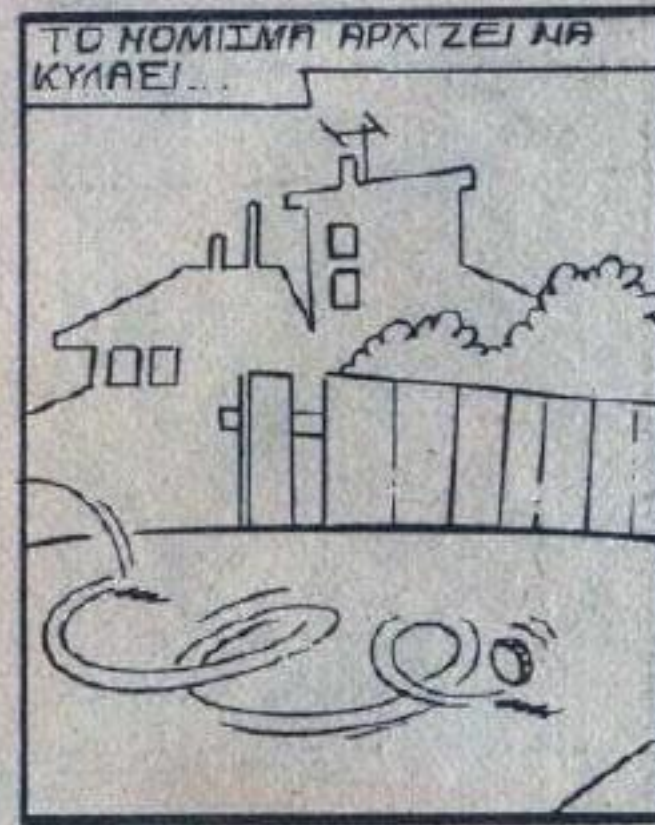

ΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ο ΠΟΛΥΤΟ ΟΠΩΣ ΠΑΝ-ΤΑ ΠΕΙΝΑΕΙ...

ΓΚΡΡΡ!... ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΤΡΩΣ ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ:

ΟΥΩ! ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑ ΑΛΛΑ ΕΙΜΑΙ
ΕΥΤΥΧΙΖΜΕΝΟΣ!

ΠΑΡ' ΑΜΕΙΩΣΙ ΣΤΟ ΜΗΧΑ-
ΝΗΜΑ! ΘΕΛΩ ΕΝΑ ΟΜΟΡ-
ΦΟ ΣΑΝΤΟΥΪΤΣ!

ΡΙΧΝΕ ΤΟ
ΝΟΜΙΣΜΑ!

ΟΥΛΠ! ΜΑ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΔΕΝ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ!

ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΠΙΣΟ ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ
ΜΟΥ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ!...

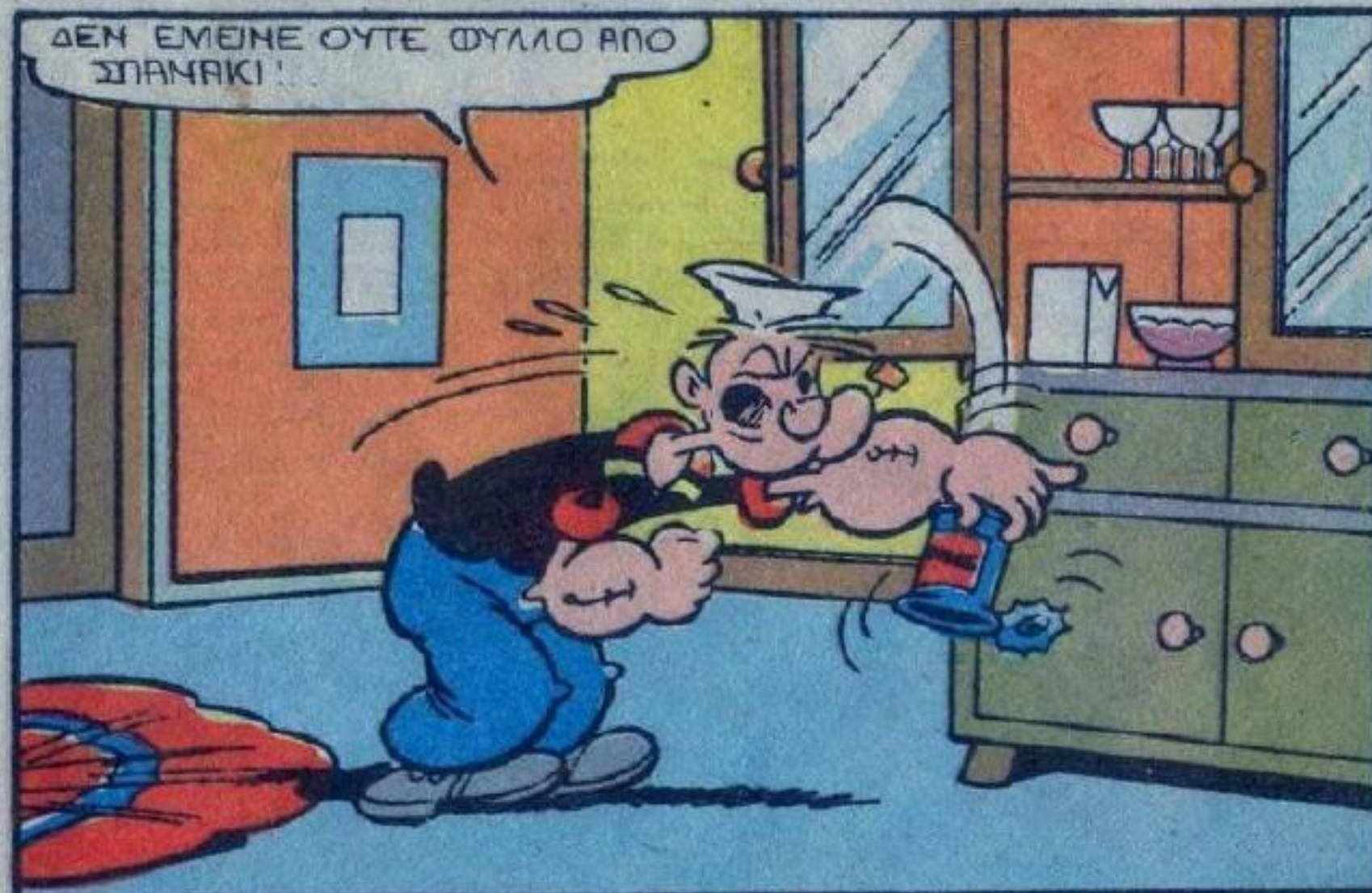

ΜΑΤΑΙΟ!... ΓΚΡΡΡ! ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ
ΤΟ ΧΤΥΠΑΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΙ-
ΠΟΤΑ! ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ!

ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΝ ΕΜΕΙΝΕ ΟΥΤΕ ΦΥΛΛΟ ΑΠΟ
ΣΠΑΝΑΚΙ!

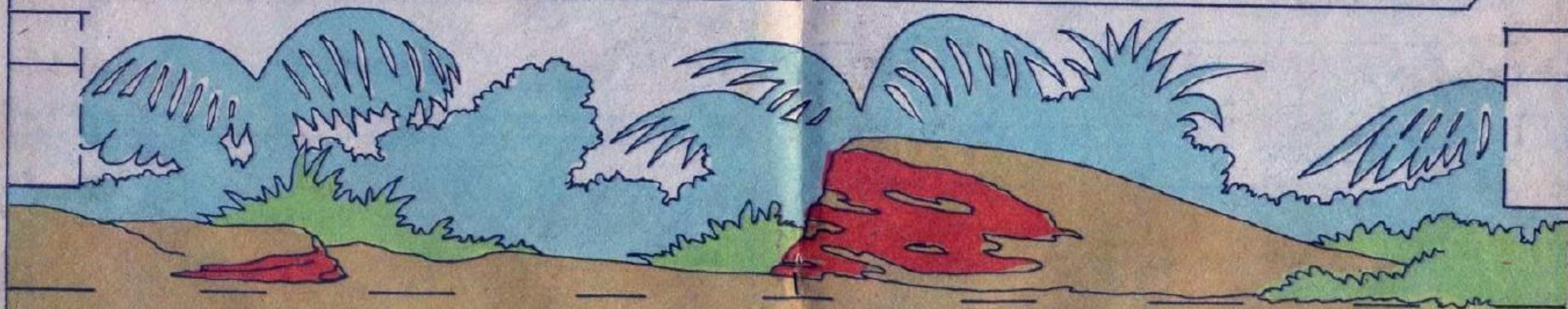
ΚΙ' ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΡΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΑΓΟΡΑΣΩ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ
ΣΠΑΝΑΚΙ!

ΤΙ ΑΤΥΧΙΑ!

Η ΠΛΗΡΗΣ κατάρρευσις τῆς Γαλλίας, μέσα σὲ λίγες εβδομάδες, μονάχα, τὸ 1940, ἔκανε τοὺς διστακτικοὺς ἀκόμα κυβερνήτες τῆς Ἰταλίας, νὰ θγοῦν στὸν πόλεμο, στὸ πλευρὸ τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας. Ἔτσι, ἄρχισε ἡ μεγάλη τραγωδία τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ, ποῦ, βασικά, δὲν ἤθελε τὸν πόλεμο.

σκέφθηκαν νὰ ἀντιμετωπίσουν πᾶ τὸν «Ἀξονα», τὴν συμμαχία Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν, καὶ στὰ ἄλλα θέατρα τῆς συγκρούσεως.

Ἡ Μεσόγειος ἦταν μιά περιοχή, ὅπου ἡ σύγκρουσις θὰ γινόταν, κατὰ κάποιον τρόπο «ἐπὶ ἰσοῖς ὅροις».

Τὸ Βρετανικὸ Ναυτικὸ ἦταν ἀρκετὰ ἰσχυρὸ στὴ Μεσόγειο, μὲ θά-

ρειο Ἀφρική.

Ἡ ἀεροπορία τῆς ἦταν ὑπέρτερη σὲ ἀριθμὸ ἀπὸ τὴν βρετανική. Ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἦταν ἀκόμα γνωστό, τότε, ἦταν ἡ πολεμικὴ ἐτοιμότης τῶν ἀνδρῶν τῆς.

Γερμανοὶ δὲν ὑπῆρχαν τότε στὴ Μεσόγειο.

Ἡ ἀνάμετρήσις ἀνάμεσα στοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, θὰ ἦταν ἀποφασιστική.

Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ σύγκρουσις, ἔπεσε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιά πρώτη τάξεως εὐκαιρία γιὰ τοὺς Ἀγγλοὺς. Τὴν ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ μαλλιά! Καὶ ἀνέτρεψαν τὴν ἰσορροπία δυνάμεων στὴ Μεσόγειο, ποῦ τότε ὁ Μουσολίνι τὴν ἀποκαλοῦσε «Μάρε Νόστρουμ» (στὰ λατινικά σημαίνει «θάλασσά μας»).

Ὁ Μουσολίνι εἶχε διαπράξει τὴν ἐπαχὴ ἐκείνη, ἓνα μεγάλο λάθος. Τὴν εἰσβολὴ στὴν Ἑλλάδα μέσω τῆς Ἀλβανίας. Εἶχε θεωρήσει τὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ ὡς ἓνα «ἀναίμακτο περίπατο». Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ ἦταν νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὴν θέσιν του, στὴν Ἀνατολικὴ λεκάνη τῆς Μεσογείου.

Ἀλλὰ ὁ ἀναίμακτος αὐτὸς περίπατος μετεβλήθη σὲ φιάσκο. Οἱ ἐπιλεκτὲς μονάδες τοῦ ἀποκρούσθηκαν, χωρὶς καμμιά οὐσιαστικὴ βοήθεια ἀπὸ τοὺς Ἑγγλέζους πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπέμβουν οἱ Γερμανοί, γιὰ νὰ σώσουν τοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ κόντευαν νὰ τοὺς πετάξουν στὴ θάλασσα οἱ Ἕλληνες φαντάροι!

Αὐτὴ ἡ ἥττα τῶν Ἰταλῶν στὴν ξηρὰ, ἦταν κάτι ποῦ τοὺς ἔκανε νὰ τὰ χάσουν ἐντελῶς.

Ἀκριβῶς, αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἄρπαξε ὁ διοικητὴς τοῦ Βρετανικοῦ Στόλου τῆς Μεσογείου. Εἶχε παραλάβει πρόσφατα ἓνα ἀεροπλάνο φορτ., τὸ «Ἰλλούστριους». Ἀπεφάσισε, λοιπὸν, νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ἀμέσως ἐναντίον τῶν ἐλλιμενισμένων σκαφῶν τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου στὴν βάση τοῦ Τάραντα.

Ἦταν ἡ νύχτα τῆς 11ης Νοεμβρίου τοῦ 1940. Τὰ ἀεροπλάνα ποὺ ἔκαναν τὴν ἐπιδρομὴ ἦταν, ὅλα κι' ὅλα 21... Ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ ἀεροπλανοφόρο «Ἰλλούστριους», ποὺ θρῖσκοταν 170 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ στόχο τους. Τὸ λιμάνι τοῦ Τάραντα θρῖσκεται στὸ «τακούρι τῆς μπότας», ποὺ σχηματίζει ἡ Ἰταλικὴ χερσόνησος, ἔτσι ὅπως τὴν εἴλετομε στὸ χάρτη.

Τὰ ἀεροπλάνα τῶν Ἑγγλέζων, δὲν εἶχαν, βεβαίως, καμμιά σχέσι μὲ τὰ σημερινά. Κι' ὁμως, τὰ κα-

τάφεραν περίφημα. Ἐπετέθησαν σὲ δύο κύματα.

Τὰ ἑνδεκα ἀπὸ αὐτά, μετέφεραν «στενεκεδένια ψάρια», ὅπως ἔλεγαν τότε τὶς τορπίλλες. Τὰ ἄλλα δέκα, μετέφεραν ἐκρηκτικὲς καὶ ὑπερηχητικὲς βόμβες.

Φυσικά, συνήντησαν πυκνὸ ἀντι-ἀεροπορικὸ πῦρ. Καὶ ἀπὸ τὰ καράβια καὶ ἀπὸ τὴν ξηρὰ.

Μόνο δύο ἀεροπλάνα, ὁμως, κατερρίφθησαν.

Γιὰ μιά δολόκληρη ὥρα, τὰ 21 ἀεροπλάνα σφυροκοποῦσαν τὰ καράβια καὶ τὶς δάσεις. Ἦταν μιά σκληρὴ κολάσεως.

Ὁ δολόκληρος ὁ Τάραντας πῆρε φωτιά καὶ μαζί του τὰ πλοία ποὺ δὲν πρόλαβαν νὰ νὰ σηκώσουν ἀγκυρά.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὥρα, δολόκληρη ἡ εἰκόνα τῆς ναυτικῆς ἰσχύος τῶν ἀντιπάλων στὴν Μεσόγειο ἔλλαξε ριζικά. Τρία θωρηκτὰ — ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα καὶ τὸ νεότευκτο «Λιττόριο» — συβίστηκαν ἢ ἀχρηστεύθηκαν. Ἐνα καταδρομικὸ χτυπήθηκε ἀσχημα καὶ τρομερὲς ζημιὲς ἔπαθαν οἱ ἐγκαταστάσεις.

Μετὰ τὸ ἐκάς αὐτό, ποὺ ἔχασαν, σχεδόν, τὸν μισὸ στόλο τους, οἱ Ἰταλοὶ δὲν τόλμησαν νὰ ἀναμετρηθοῦν, σὲ ἀποφασιστικὴ ναυμαχία, μὲ τὸν βρετανικὸ στόλο τῆς Μεσογείου.

★★★

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΤΑΡΑΝΤΑ

Ὁ Μουσολίνι καὶ ἡ παρέα του, ἠθελαν νὰ ἀναδιώσουν τὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Καὶ θεωρήσαν ὡς πρώτη τάξεως εὐκαιρία τὴν ἐξοδο στὸν πόλεμο μὲ τὴν Γερμανία τοῦ Χίτλερ.

Στὸ μεταξύ, ὅλο τὸ καλοκαίρι τοῦ 1940, οἱ ἐλάχιστοι πιλότοι τῶν ἀγγλικῶν καταδιωκτικῶν, κατὰφεραν νὰ σώσουν τὴν πατρίδα τους, τὰ νησιά τους, ἀπὸ τὴν ἀπόβασι τῶν Γερμανῶν. Καὶ ὁ Χίτλερ τελικά, δὲν τὴν ἀπεφάσισε μιά τέτοια περιπέτεια.

Σχεδὸν σίγουροι πᾶ οἱ Ἀγγλοὶ, ὅταν μῆκε τὸ φθινόπωρο, ὅτι ἡ πατρίδα τους δὲν κινδυνεύει,

σεῖς στὸ Γιβραλτάρ, τὴν Μάλτα καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Υπῆρχε ἀρκετὸς στρατὸς — ἀξιόμαχος — στὰ αἰγυπτιακὰ σύνορα μὲ τὴν Ἀποικίαν τῶν Ἰταλῶν στὴν Κυρηναϊκή, τὴν Τριπολίτιδα (τώρα Λιβύη), καὶ ἡ ἀεροπορία εἶχε ἀρκετὲς δάσεις καὶ σημαντικὴ ἰσχὺ σ' ὅλη τὴν περιοχή.

Ἦταν γνωστὸ, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν μεγάλες δυνάμεις στρατοῦ στὴν Λιβύη, ἐνῶ τὸ ναυτικὸ τους, μὲ πολλὰ καὶ καινούργια, τότε,

πλοία, εἶχε τὶς δάσεις του στὶς νότιες ἀκτὲς τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου, στὴ Σικελία καὶ τὴν Βό-

Τὰ λουλούδια

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν και-
ρό ήτανε ένα πολύ φτω-
χό παιδάκι. 'Ο πατέ-
ρας του έλειπε στα
ξένα από χρόνια. Πήγε εκεί να
δουλέψει, αλλά ούτε γύρισε, ου-
τε έγραψε, ούτε κανείς ήξερε,
αν ζή ή αν πέθανε στην ξενη-
τειά.

Η μητέρα του παιδιού ξε-
νοδούλευε και κέρδιζε όσα ά-
κριβώς χρειαζόταν να περά-
σουν.

Μα έτυχε να αρρωστήσει κι'
αυτή, κι' έτσι δεν είχαν ούτε
φωμί να φάνε. Κι' η μητέρα του
παιδιού, ήθελε φάρμακα για να
γίνη καλά. Και δεν είχαν λε-
φτά ν' αγοράσουν.

Λέει, λοιπόν, τὸ παιδί στην
μανούλα του :

— Μάνα, θά πάω κάτω στην
πολιτεία, νά δω τίποτε, νά
πουλήσω, νά κερδίσω χρήματα,
για νά πάρω φωμί και φάρμα-
κα για σένα.

— Καί τί θά πουλήσης γιό-
κα μου; λέει η μητέρα του. 'Ε-
μείς εδώ δεν έχουμε τίποτε να
πάρης για νά τὸ πουλήσης.

— Οἱ βουνοπλαγιές και οἱ
κάμποι τοῦ χωριοῦ μας εἶναι
γιομάτοι ἀπὸ ἀγριολούλουδα !
λέει τὸ παιδί. Θά διαλέξω τὰ
καλύτερα και θά πάω στήν πό-
λι, νά τὰ πουλήσω.

— Γυιέ μου, στήν πόλι ἔχουν
καλύτερα λουλούδια! λέει η
μάννα του. Ποιὸς θά κυττάξῃ τὰ
φτωχά, τὰ ἀγριολούλουδα τοῦ
χωριοῦ μας;

— Μάνα, πρέπει νά κάνω

Τέλος

κάτι. Αυτό σκέφτηκα, αυτό θα κάνω, κι' ο Θεός βοηθός...

Σηκώνεται, πολύ πριν ξημερώσει το παιδί, παίρνει ένα μεγάλο καλάθι, κι' από τις βουνοπλαγιές κι' από τους κάμπους του χωριού του μαζεύει και το γιομίζει με ωραία άγριολούλουδα!

— Υστερα, με δῆμα γρήγορο, τραβάει για την πολιτεία και φθάνει κατά τις δέκα το πρωί εκεί.

✱

Κάθεται μπροστά σ' ένα μεγάλο κτίριο, απλώνει τα άγριολούλουδά του, κι' αρχίζει να τα διαλαλή:

— Άγριολούλουδα! Ωραία άγριολούλουδα!

Κόσμος πήγαινε, κόσμος έρχόταν, όμως, κανείς δεν το πρόσεχε, κανείς δεν το ρωτούσε πόσο κάνουν...

Το παλικάρι όμως, δεν απογοητευόταν, κι' όλο φώναζε με δυνατή φωνή:

— Άγριολούλουδα! Πάρτε ωραία άγριολούλουδα!

Ο ήλιος όμως, του μεσημεριού, άρχισε να χτυπάει τα άγριολούλουδά του.

Λέει τότε μέσα του, το παλικάρι:

«— Άς πάω να φέρω λίγο νερό, να τα δροσίσω, για να

μη μαραθούν!».

Αφίνει το καλάθι και τα λουλούδια του για λίγο, και πάει να βρή καμμιὰ δρύση, να πάρη νερό.

Βρύση βρήκε, λίγο πιο πέρα, αλλά δεν είχε τίποτε για να μεταφέρει το νερό.

Άρχισε, λοιπόν, να γιομίζει τις χούφτες του με νεράκι δροσερό και να τρέχει στα λουλούδια του, να τα ραντίζει.

Μέχρι να φέρη όμως, το νερό από τη δρύση ως τα λουλούδια, το νερό έτρεχε από τις χούφτες του και μόνο λίγες σταγόνες έμεναν κάθε φορά και μ' αυτές ράντιζε τα λουλούδια του.

✱

Από ένα παράθυρο του μεγάλου κτιρίου, που στο πεζοδρόμιό του είχε το καλάθι του και τα λουλούδια του, έτυχε, εκείνη την ώρα, να ρεμβάζη ο άρχοντας της πολιτείας, γιατί το κτίριο εκείνο ήταν το ανάκτορό του. Είδε το παλικάρι να πηγαίνει από τη δρύση στα λουλούδια του, είδε να χύνεται το νερό από τις χούφτες του, και άρχισε να γελάει...

Γιατί ο άρχοντας νόμιζε ότι το παιδάκι κάνει κάποιο παιχνίδι για να περάσει ή ώρα του...

Κάποια στιγμή, την ώρα που το παιδί πήγαινε στη δρύση, για να γιομίσει τις χούφτες του νερό, εκεί που είχε τα λουλούδια του, έτυχε να σταματήσει

ένας χοντρός έμπορος καβάλα στο αλογό του. Είχε συναντήσει κάποιο γνωστό του εκεί και σταμάτησε για να κουβεντιάσει μαζί του.

Καθώς όμως κουβεντιάσαν, το αλογό του βρήκε την ευκαιρία και μασούλησε με όρεξη τα λουλούδια του φτωχού παλικάριου...

Γυρίζει το παιδί με λίγο νερό στις χούφτες του για να ραντίσει τα λουλούδια και βλέπει το αλογό να τα τρώει. Βάζει τα κλάματα κι' αρχίζει τις φωνές:

— Τα λουλούδια μου! Τα λουλουδάκια μου!

Και σπρώχνει με όρμη το αλογό που τα έτρωγε.

Το αλογό ξαφνιάζεται, σηκώνεται στα μπροστινά πόδια και ρίχνει κάτω τον καθαλλάρη του.

✱

Μαζεύεται πολύς κόσμος. Έρχονται χωροφύλακες.

Ο χοντρός έμπορος ήταν έξω φρενών. Σηκώνεται κατασκομισμένος από κάτω και λέει στους χωροφύλακες:

— Πιάστε αυτό το παλιόπαιδο! Πείραξε το αλογό μου κι' αυτό τρώμαξε και μ' έρριξε κάτω!...

Πιάνουν οι χωροφύλακες το παιδάκι και το πάνε στο δικαστήριο, να το δικάσουν.

Δικαστής όμως, ήταν ο άρχοντας του τόπου που κύτταζε από το παράθυρο και τα είδε όλα.

Λέει ο χοντρός έμπορος:

— Άρχοντά μου, αυτό το παλιόπαιδο, πείραξε το αλογό μου, που ξαφνιάστηκε και μ' έρριξε κάτω. Αν δεν πρόσεχα, θα χτύπαγα άσχημα... Τέτοια παλιόπαιδα, πρέπει να τα κλείνουν στη φυλακή...

— Έσύ, τί λές; ρωτάει ο άρχοντας το παλικάρι.

— Το αλογό του έτρωγε τα λουλούδια μου! είπε το παιδάκι. Τα είχα φέρει από το χωριό μου, να τα πουλήσω. Με τα λεφτά που θα μάζευα θα έπαιρνα φάρμακα για την μοιούλα μου, που είναι άρρωστη, κι' αν περίσσευαν, θ' αγόραζα και λίγο ψωμάκι. Μόλις είδα το αλογό να τρώει τα λουλούδια μου το έσπρωξα...

— Άκούς; λέει ο άρχοντας στον χοντρό έμπορο. Το αλογό σου έκανε ζημιά! Έφαγε το έμπόρευμα του φτωχού αυτού παιδιού! Πρέπει να το αποζημιώσεις...

— Ποιό εμπόρευμα; Ποιά λουλούδια; Δεν είδα τίποτε!... λέει ο έμπορος.

— Δεν πρόσεξες, γι' αυτό θα σέ τιμωρήσω με έπ' ίκειαι! είπε ο καλός άρχοντας. Σε καταδικάζω να πληρώσεις στο μικρό φτωχό παιδάκι, έκοτό νομίσματα...

— "Αν είναι έτσι, να τὸ πληρώσω! λέει ο έμπορος. Δεν θέλω να ζημιώνω κανένα...

*

Παίρνει τὰ έκατό νομίσματα χαρούμενο τὸ παιδάκι.

Ο άρχοντας όμως, τού λέει:

— Σύ, περίμενε! Πούλαγες τὰ λουλούδια χωρίς να έχεις άδεια. Γι' αυτό, θα σε κλείσω στη φυλακή...

Παίρνουν τὸ παιδάκι οί χωροφύλακες καί τὸ κλείνουν στη φυλακή...

Δέν πέρασε πολλή ώρα καί έρχεται ο άρχοντας.

— "Άκουσε, λέει στο παιδάκι. Ἡ ποιμή σου τελείωσε. Έξω, είναι μιά άμαξα. Μέσα είναι ένας γιατρός με φάρμακα. Έχω φορτώσει καί τρόφιμα καί ρούχα για σένα καί για τή μητέρα σου! Πήγαινε στην άμαξα. Θα πάτε στο χωριό. Κι' όταν θα γίνη καλά ή μητέρα σου, θάρηήτε στο παλάτι μου. Έχω καλή δουλειά καί για τούς δυό σας! Έσένα, μιά φορά, θα σε σπουδάσω γεωπόνου, καί θα σ' έχω στον κήπο τού παλατιού μου, να μου φυτεύεις τὰ πιο όμορφα λουλούδια!

Αυτά είπε ο άρχοντας κι' αυτά έγιναν κι' έτσι ζήσανε αυτοί καλά κι' έμείς, άμποτε, καλύτερα.

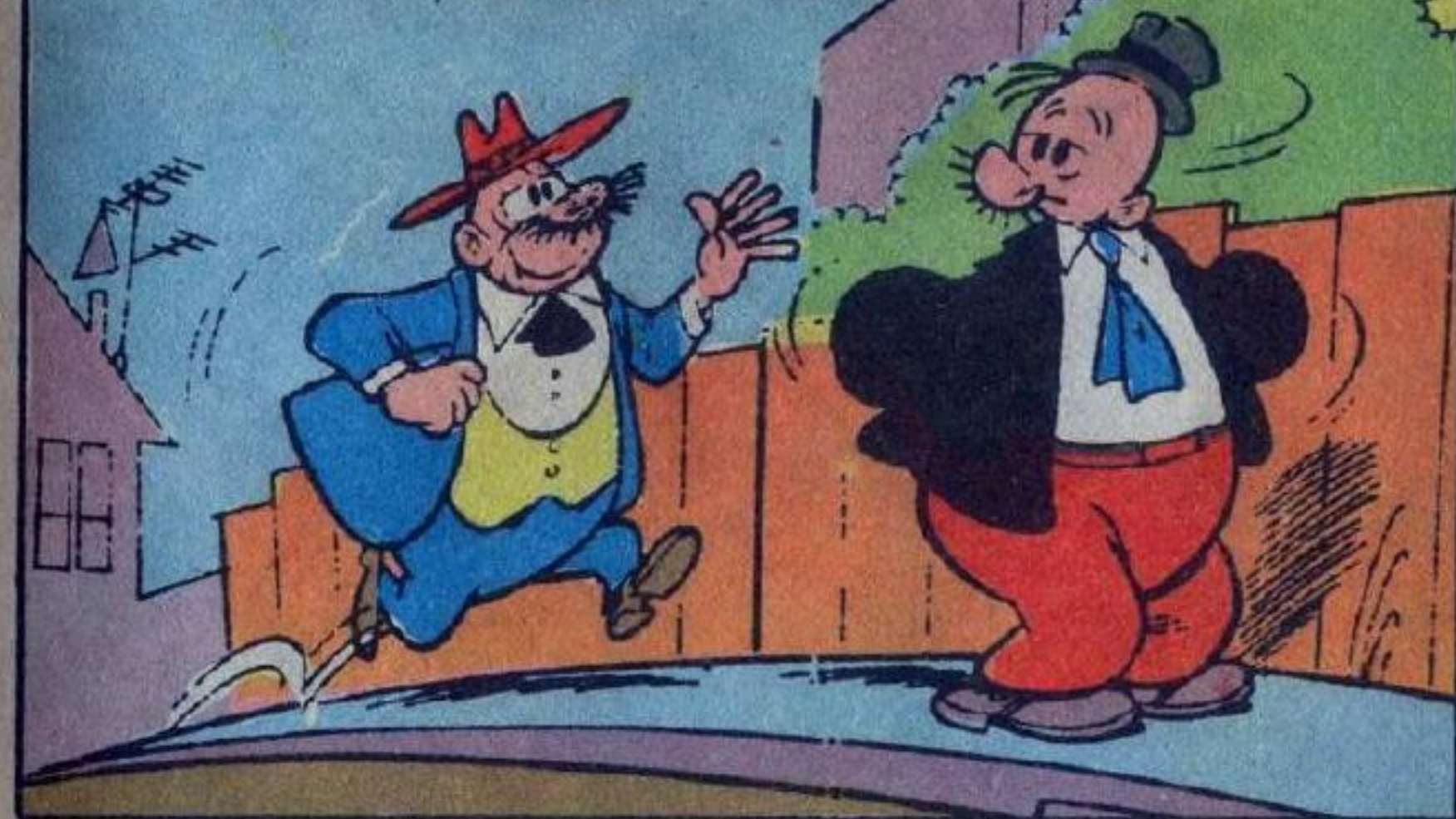
*

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ 21

ΘΑ ΤΡΕΛΛΑΘΩ! ΓΙΑ ΣΚΕΨΟΥ Ο ΠΟΛΥΝΤΟΣ! ΕΙ ΠΟΛΥΝΤΟ ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ;

ΠΟΙΟΣ ΜΕ ΦΟΝΑΖΕΙΣ;

ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΓΕΡΟ-ΑΛΕΠΟΥΣ;

Ο ΦΟΛΚΟ! ΠΟΙΟ ΧΑΙΡΟΜΑΙ ΠΟΥ ΣΕ ΒΛΕΠΩ!

ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΙΔΟΘΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΗΜΑΣΤΑΝ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ!...

ΝΑΙ!...

ΠΑΡΕΚΑΛΩ! ΟΛΟΙ ΚΑΝΟΥΝ
ΛΑΘΗ!

ΧΩΡΙΣ...
ΤΟ 21 ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.
ΦΟΛΚΟ ΠΕ-
ΠΕΡ!

ΕΙ
ΕΙΝΑΙ!...

ΙΣΤΕΣ ΝΑ ΜΗΝ ΚΟΙΤΑΞΕΙ
ΚΑΛΑ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ!

ΕΙ ΟΧΙ! ΑΥΤΟ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ 21 ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο
ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ
ΜΕΤΑ!

ΤΟΝ ΑΝΑΤΕΣΝΑ! ΤΩΡΑ ΘΑ
ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗ-
ΘΩ!

